

HARUKI MURAKAMI BOG 1

1Q84

ROMAN • KLIM

BOG 1

APRIL—JUNI 1984

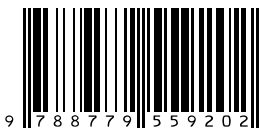
Lad Dem ikke narre af det ydre.

Med den sætning åbner Haruki Murakami denne første bog af sit romanværk i tre bøger, *1Q84*. Et værk, hvis kerne er en kærlighedshistorie i slægt med de store klassikere; to elskende, som mere eller mindre ubevidst leder efter hinanden.

Tengo er en ensom mand med forfatterdrømme, og når han ikke underviser i matematik, skriver han på en roman. Hans skarpsindige og kyniske redaktør, Komatsu, overtaler ham til at omskrive en opsigtsvækkende historie, indsendt til en debutantkonkurrence af en kun syttenårig pige, den smukke, men indesluttede Fukaeri. Tengo bliver uimodståeligt draget af Fukaeris historie, og dermed trækkes han ind i et spil, som han ikke engang vagt aner konsekvenserne af.

Aomame er massør og kampsportsinstruktør. I romanens første kapitel sidder hun i en taxi, der er blevet fanget i en motorvejskø. Den vidende chauffør peger på en hemmelig trappe, som kan føre hende væk fra motorvejen og videre, for hun skal nå en vigtig aftale. Da Aomame skræver over gitteret til trappen, skifter verden spor, og med tonerne af Michael Jacksons *Billie Jean* i ørerne klatrer hun nedad, for hun har en opgave, der skal lykkes, en mission, der skal fuldføres.

ISBN 978 87 7955 920 2

9 7 8 8 7 9 5 5 9 2 0 2

HARUKI MURAKAMI blev født i Kyoto i 1949. Fra 1974 til 1981 skrev han sine første tre romaner, og hans helt unikke stil gjorde ham hurtigt til en af Japans førende moderne forfattere. *En vild fårejagt*, der kom på dansk i 1996, indbragte ham Japans mest prestigefyldte litterære pris, Noma-prisen.

Efter yderligere to romaner, hvoraf den ene, *Norwegian Wood*, blev solgt i mere end to millioner eksemplarer i Japan, fik han sit store internationale gennembrud med romanen *Trækopfuglens krønike*.

Murakami har ved siden af sit forfatter-skab oversat en lang række moderne amerikanske forfattere som John Irving, Raymond Carver, Raymond Chandler og Paul Theroux til japansk.

På dansk er der, ud over romanværket *1Q84*, udkommet otte romaner, en novellesamling og et selvbiografisk essay om at løbe og skrive.

1Q84 – det vil jeg kalde den nye verden,
besluttede hun. Q står for ‘question mark’.
Noget, der er tynget af spørgsmål og tvivl.

Hun nikkede for sig selv, mens hun gik.

Hvad enten jeg kan lide det eller ej,
så befinder jeg mig i ‘1Q84’.

HARUKI MURAKAMI

1Q84

Oversat af Mette Holm

KLIM

BOG 1

APRIL — JUNI

“It’s a Barnum and Bailey world
Just as phony as it can be
But it wouldn’t be make-believe
If you believed in me.”

*Fra “It’s Only a Paper Moon”
af E.Y. Harburg & Harold Arlen*

Kapitel 1 – AOMAME

Lad Dem ikke narre af det ydre

Taxiens radio var indstillet på FM og et klassisk musikprogram, der spillede Janáčeks Sinfonietta. Det var måske ikke den mest passende musik at høre i en taxi, der sidder fast i trafikken, og det så heller ikke ud, som om den midaldrende chauffør lyttede særligt ivrigt. Han sad bare tavs og stirrede ud på den tætpakkede, uendelige række af biler foran sig som en gammel, erfaren fisker, der står i stævnen og holder øje med, hvornår de uheldsvangre havstrømme mødes. Aomame sad tilbagelænet på bagsædet med halvlukkede øjne og lyttede til musikken.

Gad vide, hvor mange mennesker i verden der ville vide, at det var Janáčeks Sinfonietta, bare ved at høre de indledende toner? Det måtte være et sted imellem ‘meget få’ og ‘næsten ingen’. Af en eller anden grund vidste Aomame det.

Janáček havde komponeret den lille symfoni i 1926, og det indledende tema blev oprindeligt skrevet som en fanfare til et sportsstævne. Aomame forestillede sig Tjekkoslovakiet på den tid. Første Verdenskrig var forbi, landet var endelig fri af habsburgernes mangeårige undertrykkelse, folk sad på caféer og drak pilsnere, samtidig med at man producerede strømlinede, funktionelle maskingeværer, og nød den kortvarige fred,

der havde lagt sig over Mellemeuropa. Franz Kafka havde i al ubemærkethed forladt denne verden to år tidligere, og ingen kunne på nuværende tidspunkt forestille sig det forfærdelige, der ville ske, når Hitler kort tid efter dukkede op som trold af æske og i løbet af ingen tid frådende opslugte det lille hyggelige og smukke land. Den vigtigste lære, historien kan bibringe folk, er måske netop: "Dengang var der ingen, der anede, hvad der ville komme." Aomame lyttede til musikken og forestillede sig den blide blæst hen over de bøhmiske sletter, mens hun funderede over historiens væsen.

Japans kejser Taisho var afgået ved døden i 1926, landet var gået ind i Showa-perioden, og snart ville mørke og gru brede sig. Et kort intermezzo med modernisme og demokrati var slut, og fascismen ville langsomt vinde frem.

Sammen med sport var historie et af de emner, Aomame elskede at beskæftige sig med. Hun læste sjældent romaner, men bøger, der handlede om historie, kunne hun læse i det uendelige. Det der tiltalte hende ved historie var, at alle begivenheder i bund og grund var forbundet med ét bestemt årstal og ét bestemt sted. Det faldt hende ikke svært at huske årstal. Hun behøvede ikke engang at terpe og lære dem udenad, for de dukkede automatisk op, når hun fik hændelsen sat ind i en korrekt historisk sammenhæng. I mellemskolen og i gymnasiet fik hun altid klassens højeste karakter i historie, og hun undrede sig, hver gang hun mødte folk, der var dårlige til at huske årstal. Hvorfor kunne de ikke huske noget så nemt?

Aomame var – selvom det jo betyder grønært – hendes rigtige navn. Hendes farfar var fra provinsen Fukushima, og hun havde hørt, at der i hans fødeby, en lille by eller landsby oppe i bjergene, faktisk var andre med samme navn. Hun havde aldrig selv været der, for hendes far havde allerede før hendes fødsel afbrudt enhver kontakt til sin familie. Det samme gjaldt hendes mor, så Aomame havde ikke kendt sine bedsteforældre. Hun rejste næsten aldrig, men skete det en sjælden gang, havde hun for vane at slå op i de telefonbøger, der altid lå på hotelværelset, for at se efter, om der skulle være nogen, der hed Aomame, men ikke i en eneste af de storbyer eller provinsbyer, hun havde besøgt, havde hun fundet nogen, der hed Aomame, og hun følte sig lige så ensom som en skibbruden på åbent hav.

Hun orkede næsten ikke at præsentere sig selv. Hver gang hun sagde sit navn, stirrede folk enten underligt eller forvirret på hende. Hedder du Aomame? Ja, det gør jeg, og det skrives med tegnet for grøn og tegnet for ært. Da hun blev ansat i et firma, var hun også nødt til at få lavet visitkort, og så blev det først rigtig irriterende. Når hun rakte nogen sit kort, stirrede de på det i lang tid, som om hun havde rakt dem et brev med en dårlig nyhed. Når hun præsenterede sig i telefonen, skete det, at folk fnisede, og når hendes navn blev råbt op i venteværelset på offentlige kontorer eller hospitaler, kiggede alle på hende, som om de ville se, hvordan en person der hed 'Grønært' så ud.

Nogle gange kom folk til at kalde hende for 'Sukkerært' eller 'Kikært', og så måtte hun korrigere dem og sige: "Nej, jeg hedder ikke Kikært, jeg hedder Grønært, selvom det jo næsten kommer ud på et." Når hun gjorde det, undskyldte folk sig gerne med et anstrengt smil og sagde: "Det er søreme et usædvanligt navn." Hun havde ikke tal på, hvor mange gange hun i sit tredive år lange liv havde hørt den replik eller var blevet udsat for dårlige vittigheder. Hvis ikke jeg var blevet født med det navn, ville mit liv måske have været helt anderledes, tænkte hun. Måske havde jeg kunnet tage lidt lettere på alting og have været lidt mere overbærende, hvis jeg havde heddet noget så almindeligt som Sato, Tanaka eller Suzuki. Måske ...

Aomame hengav sig med lukkede øjne til musikken og lod den smukke lyd af blæserinstrumenter i samklang fylde hovedet. Pludselig gik det op for hende, at lydkvaliteten var alt for god til at kunne komme fra en almindelig bilradio. Den var dyb, og overtonerne gik smukt igennem, selvom der ikke var skruet særlig højt op. Hun åbnede øjnene, lænede sig frem og kiggede på taxiens indbyggede stereoanlæg. Det var kulsort og skinnede nærmest hoverende. Hun kunne ikke læse producentnavnet, men radioen så ud til at være af høj kvalitet. Der var et væld af knapper, og grønne tal blinkede elegant på displayet. Det var uden tvivl et anlæg i den dyre ende, og et almindeligt taxifirma ville ikke udstyre deres biler med et musikanlæg af den klasse.

Aomame så sig om i taxien med nye øjne. Hun havde været så fordybet i sine egne tanker, siden hun steg ind i den, at hun ikke havde bemærket noget, men det her var på ingen måde en almindelig taxi. Det indre var af høj kvalitet, sædet var usædvanlig behageligt at sidde

i, og frem for alt var der ingen støj. Taxien måtte være omhyggeligt lydisoleret, for næsten heller ingen støj udefra trængte ind. Det var som at befinde sig i et isoleret lydstudie. Det måtte være en privat taxi, for der var jo chauffører med egen vogn, der ikke fedtede med udstyret. Hun bevægede øjnene i sin søgen efter chaufførens registreringsbevis, men fandt det ikke. Det lignede ellers ikke en af de der uregistrerede taxier, der kørte sort. Der var det lovpligtige taxameter, som tikkende viste den korrekte tarif. Det stod på 2.150 yen, men der var ikke noget registreringsbevis med chaufførens navn.

“Det er en fornem bil, De har. Meget stille,” sagde Aomame henvendt til chaufførens ryg. “Hvad er det for et mærke?”

“Det er en Toyota Crown Royal Saloon,” svarede chaufføren kortfattet.

“Musikken lyder godt herinde.”

“Det er en stille bil. Det er en af grundene til, at jeg har valgt den. Toyota er jo blandt verdens bedste inden for lydisolering.”

Aomame nikkede og sank tilbage i sædet. Der var noget ved den måde, chaufføren talte på, som fik hende til at studse. Det var, som om han udelod noget vigtigt. Det kunne godt være (og det er kun et eksempel), at han ikke havde noget at udsætte på Toyotas lydisolering af bilen, men så var der til gengæld andre ting, han ikke var tilfreds med. Desuden blev hans sætninger efterfulgt af en fortættet klump af tavshed fuld af skjulte hentydninger, der som en lille sky svævede rundt i taxiens afgrænsede indre, så hun ikke rigtig kunne slippe af.

“Her er virkelig meget stille,” udbrød hun i et forsøg på at jage den lille sky væk. “Deres stereoanlæg ser også ud til at være et førsteklasses produkt.”

“Det var en stor beslutning, da jeg valgte det,” sagde chaufføren og lød som en pensioneret stabsofficer, der fortalte om tidligere strategiske beslutninger. “Men jeg sidder jo mange timer i bilen, så jeg vil gerne have så god en lyd som muligt, og ...”

Aomame ventede på, at han skulle fortsætte, men det gjorde han ikke. Hun lukkede atter øjnene og hengav sig til musikken. Hun vidste ikke, hvordan Janáček havde været som person, men under alle omstændigheder havde han nok aldrig forestillet sig, at nogen i 1984 ville sidde og lytte til hans musik i en lydisoleret Toyota Crown Royal Saloon, som holdt i kø højt oppe på motorvejen i Tokyo.

Hvorfor vidste jeg med det samme, at det var Janáčeks Sinfonietta? Tænkte hun undrende. Og hvordan kunne jeg vide, at den er skrevet i 1926?

Hun var ikke specielt vild med klassisk musik og havde ingen særlige minder forbundet med Janáček, men alligevel dukkede der automatisk forskellige data op i hovedet på hende, i samme øjeblik hun hørte den indledende passage. Som når en flok fugle flyver ind gennem et åbent vindue. Desuden vakte musikken en underlig følelse i hende, nærmest som om hun blev vredet. Det var ikke smertefuldt eller ubehageligt. Hun følte bare, at hele hendes krop blev vredet og presset til det yderste. Hun forstod ikke hvorfor. Gad vide, om det er Sinfoniettaen, der vækker denne uforklarlige følelse i mig? tænkte hun.

“Janáček,” sagde hun fraværende og fortrød det, i samme øjeblik hun havde sagt det.

“Hvad sagde De?”

“Janáček. Det er ham, der har komponeret musikken.”

“Det vidste jeg ikke.”

“Det er en tjekkisk komponist,” sagde Aomame.

“Er det?” udbrød chaufføren imponeret.

“Er det her Deres egen taxi?” spurgte hun for at skifte emne.

“Ja, det er det,” svarede chaufføren og fortsatte efter en kort pause. “Jeg kører for mig selv. Det er min anden bil.”

“Man sidder virkelig godt i det her sæde.”

“Tak for det. For øvrigt...” sagde chaufføren og drejede hovedet ganske let, “har De meget travlt?”

“Jeg skal til et møde i Shibuya. Det var derfor, jeg bad Dem tage motorvejen.”

“Hvad tid er Deres møde?”

“Klokken halv fem,” svarede hun.

“Klokken er et kvarter i fire nu, så det når vi ikke.”

“Er køen så slem?”

“Det ser ud, som om der har været en alvorlig ulykke længere fremme. Det her er ingen almindelig kø. Vi har næsten ikke bevæget os det sidste stykke tid.”

Gad vide, hvorfor han ikke hører trafikradio? tænkte Aomame

undrende. Der var voldsom kø på motorvejen ind til Tokyo, og trafikken var helt gået i stå. Normalt ville en taxichauffør have stillet ind på et program med trafikinformationer.

“Hvordan kan De vide det, når De ikke hører trafikradio?” spurgte Aomame.

“Man kan ikke regne med trafikmeldingerne,” sagde chaufføren tonløst. “Halvdelen af informationerne er løgn. Vejdirektoratet meddeler kun, hvad der passer dem. Jeg drager mine egne konklusioner ud fra det, jeg ser.”

“Og efter Deres vurdering opløser køen sig ikke umiddelbart?”

“Ikke foreløbig,” svarede han lavmælt og nikkede. “Det kan jeg godt garantere. Er trafikken først gået i hårdknude som her, er motorvejen et mareridt. Er det et vigtigt møde?”

Aomame tænkte sig om. “Ja, meget. Det er et møde med en kunde.”

“Det er ikke så godt. Jeg er ked af det, men jeg tror ikke, De når det,” sagde han og drejede hovedet frem og tilbage flere gange som for at løsne op for nogle spændinger. Folderne i hans nakke bevægede sig som et forhistorisk dyr. Synet ledte hendes tanker hen på den spidse genstand, hun gemte på bunden af sin skuldertaske. Hendes håndflader blev let fugtige af sved.

“Hvad så?”

“Ikke noget. Det her er en motorvej, så jeg kan ikke gøre noget, før vi når hen til den næste afkørsel. Det er ikke som på en almindelig vej, hvor man kan stå af og gå hen og tage toget fra den næste station.”

“Hvornår er den næste afkørsel?”

“Det er Ikejiri, men der når vi næppe hen før solnedgang.”

Solnedgang? Aomame forestillede sig, hvordan det ville være at være lukket inde i taxien, indtil mørket faldt på. Janáčeks musik spillede stadigvæk. Den dæmpede strygermusik trådte nu i forgrunden som for at dulme hendes ophedede følelser. Den tidligere fornemmelse af at blive vredet var blevet svagere. Gad vide, hvad det havde været?

Aomame havde prajet taxien ved Kinuta, og de var kørt ind på Ringvej 3 ved Yoga. I starten gled trafikken fint, men lige før Sangenjaya var der pludselig kø, og snart bevægede de sig næsten ikke ud af stedet. Den modkørende trafik skred upåklageligt frem, og det var kun ind mod byen, der var denne ulyksalige kø. Normalt var der ikke kø på

den indadgående Ringvej 3 ved tretiden om eftermiddagen. Det var derfor, Aomame havde bedt chaufføren køre den vej.

“Taxameteret registrerer ikke tiden på motorvejen,” sagde chaufføren til hende via bakspejlet, “så De behøver ikke at bekymre Dem for prisen. Men det er vel problematisk at komme for sent til Deres kunde, ikke?”

“Jo, men der er ikke noget at gøre, vel?”

Chaufføren kastede et hurtigt blik på Aomame i bakspejlet. Han havde et par svagt tonede solbriller på, og på grund af lyset kunne Aomame ikke se hans ansigtsudtryk, derfra hvor hun sad.

“Det er jo ikke, fordi der slet ikke er noget at gøre. I yderste nødstilfælde kunne De tage toget til Shibuya herfra.”

“Nødstilfælde?”

“Ja, men det er ikke noget, man skal tale højt om ...”

Aomame kneb øjnene sammen uden at sige noget og ventede på, hvad der ville komme.

“Lidt længere fremme er der et område, hvor man kan holde ind,” sagde chaufføren og pegede fremad. ”Henne ved det store Esso-skilt.”

Da Aomame kiggede fremad, kunne hun se, at der var et område til venstre for den tosporede motorvej, hvor man kunne trække ind, hvis bilen gik i stykker. Eftersom der ikke er rabatter langs ringvejen, havde man med jævne mellemrum anlagt nødholdepladser. Der stod også en gul boks med en nødtelefon, så man kunne komme i kontakt med motorvejskontoret. I øjeblikket holdt der ingen biler derhenne. På taget af bygningen på den anden side af vejbanen var der monteret et stort reklameskilt for benzinselskabet Esso. En muntert smilende tiger med en benzinslange i poten.

“Der er faktisk en trappe derhenne, som fører ned på jorden. Her kan bilisterne komme ned, hvis der opstår brand eller jordskælv. Det er normalt kun vejarbejdere, der benytter den. Hvis De går ned ad trappen, er der ikke langt hen til en af Tokyu-linjens stationer. De kan tage toget derfra og være i Shibuya på et øjeblik.”

“Jeg anede ikke, at der var trapper ned fra motorvejen,” sagde Aomame.

“Det er der ikke ret mange, der ved.”

“Men kan det ikke give problemer, hvis jeg bruger trappen, når der ikke er tale om et nødstilfælde?”

Der gik lidt tid, før chaufføren svarede. ”Det kan godt være. Jeg kender ikke detaljerne i vejdirektoratets regler. Men det generer jo ikke nogen, så mon ikke de ser igennem fingrene med det? Der er heller ikke nogen, der holder øje med trappen. Vejvæsnet har mange ansatte, men alle og enhver ved, at det kun er et fåtal, der laver noget.”

”Hvad er det for en trappe?”

”Det ligner en brandtrappe. De ved nok ... ligesom dem, man ser på bagsiden af gamle bygninger. Den er ikke særlig farlig og har nogenlunde samme højde som en treetagers bygning, så man kan gå helt almindeligt ned ad den. Der er en gitterlåge derhenne, men den er ikke så høj, og hvis man vil, kan man sagtens skræve over den.”

”Har De selv prøvet at gå ned ad en af trapperne?”

Chaufføren svarede ikke, smilede bare let i bakspejlet. Det var et smil, der kunne tolkes på mange måder.

”Det er op til Dem, frøken,” sagde han, mens han trommede let på rattet med fingrene i takt til musikken. ”For min skyld må De gerne blive siddende og slappe af, mens De lytter til musik på det gode anlæg. Uanset hvad jeg gør, kan vi ikke komme videre, så vi må bare berede os på det værste. Men hvis det er en vigtig forretningsaftale, så er der altså en nødløsning.”

Aomame rynkede panden let, kastede et blik på sit armbåndsur, løftede hovedet og kiggede ud på de andre biler. Til højre holdt der en sort Mitsubishi Pajero dækket af et tyndt lag hvidt støv. Den unge mand ved siden af chaufføren havde åbnet vinduet og så ud til at kede sig, mens han sad og røg. Han var langhåret, solbrændt og havde en mørkerød vindjakke på. Bag i bilen lå der flere godt brugte og beskidte surfbrætter. Foran holdt der en grå Saab 900. De tonede ruder var helt rullet op, og udefra kunne man ikke se, hvem der sad derinde. Bilen var så blankpoleret, at man garanteret kunne spejle sig i den.

Foran Aomames taxi holdt der en rød Suzuki Alto med bulet kofanger og nummerplader fra Nerima i Tokyo. Det var en ung mor, der sad ved rattet. Et lille barn kedede sig og moslede rundt på sædet. Moren var dødtræt og skældte ud. Man kunne se hendes mund bevæge sig gennem ruden. Det var nøjagtig det samme sceneri som for ti minutter siden, og bilerne havde knap nok bevæget sig ti meter fremad.

Aomame overvejede situationen. Hun stillede forskellige faktorer op i prioriteret rækkefølge, fik styr på dem inde i hovedet og nåede hurtigt frem til en konklusion. Meget passende begyndte sidste sats i Janáčeks musik.

Aomame fandt et par små Rayban-solbriller frem fra skuldertasken og tog dem på. Så trak hun tre 1000-yen-sedler op af tegnebogen og rakte dem til chaufføren.

“Jeg står af her. Det går ikke, at jeg kommer for sent,” sagde hun.

Chaufføren nikkede og tog imod pengene. “Vil De have en kvittering?”

“Nej tak. Og jeg skal heller ikke have penge tilbage.”

“Så siger jeg tak,” sagde han. “Det blæser kraftigt, så pas godt på, De ikke falder.”

“Det skal jeg nok,” svarede hun.

“Og så,” sagde chaufføren til hende via bakspejlet, “er der lige en enkelt ting, jeg vil bede Dem huske. Tingene er ikke altid, hvad de ser ud til at være.”

Tingene er ikke altid, hvad de ser ud til at være, gentog Aomame for sig selv og rynkede panden let. “Hvad mener De med det?”

Chaufføren valgte sine ord med omhu. “Jeg mener, at De er i færd med at gøre noget, som er *usædvanligt*, ikke sandt? Der er ingen almindelige mennesker, der går ned ad trappen fra en motorvej ved højlys dag. Især ikke kvinder.”

“Det kan De have ret i,” sagde hun.

“Og når De gør sådan noget, kan det godt være, at verden omkring Dem pludselig kommer til at virke en lille smule anderledes. Det har jeg i hvert fald oplevet. Men lad Dem ikke narre af det ydre. Der findes kun én virkelighed.”

Aomame tænkte over det, chaufføren havde sagt. Mens hun tænkte, sluttede musikstykket, og straks begyndte publikum at klappe. Det måtte være en optagelse fra en koncert et sted. Der blev klappet længe og begejstret. Indimellem blev der råbt bravo! Aomame forestillede sig, hvordan dirigenten smilende vendte sig om mod publikum, der havde rejst sig op, og bukkede flere gange. Han løftede hovedet, rakte armene i vejret, gav koncertmesteren hånden, vendte sig så om og slog begge arme ud mod orkesteret, vendte sig atter mod publikum og bukkede dybt endnu en gang. Da hun havde hørt på bifaldet et stykke tid, lød

det ikke længere som et bifald, men mere som en endeløs sandstorm på Mars.

“Der vil altid kun være én virkelighed,” gentog chaufføren langsomt, som om han ville understrege en vigtig passage i en bog.

“Selvfølgelig,” svarede Aomame. Sådan var det jo. Et legeme kan kun være i én bestemt tid og på ét sted ad gangen. Det havde Einstein bevist. Og virkeligheden var en helt igennem nøgtern og ensom størrelse.

Hun pegede på anlægget. “Det har virkelig en god lyd.”

Chaufføren nikkede. “Hvad var det komponisten hed?”

“Janáček.”

“Janáček,” gentog han, som ville han huske et vigtigt password. Så trak han i håndtaget, der åbnede den bagerste dør. “Pas på Dem selv. Jeg håber, at De når frem til Deres møde til tiden.”

Aomame tog fat i sin store læderskuldertaske og steg ud af bilen. Bifaldet blev ved og ved i radioen. Hun gik forsigtigt ude i kanten af motorvejen hen mod nødholdepladsen, der lå cirka ti meter længere fremme. Hver gang en stor lastbil kørte forbi i den modsatte vejbane, rystede vejen under hendes højhælede sko. Eller rettere sagt duvede, som om hun befandt sig på dækket af et hangarskib i høj sø.

Den lille pige i den røde Suzuki Alto stak hovedet ud af vinduet i passagersiden og gloede på Aomame med åben mund. Så vendte hun sig om mod sin mor og spurgte: “Mor, hvad laver damen? Hvor skal hun hen?” Hun fortsatte stædigt og højtrøstet: “Jeg vil også ud og gå. Mor, jeg vil også ud. Moar!” Moren rystede blot tavs på hovedet og sendte Aomame et bebrejdende blik. Der var ingen andre, der sagde noget eller reagerede. De andre bilister sad bare og røg, rynkede let på panden og fulgte hendes beslutsomme skikkelse mellem bilerne og autoværnet, som om de blev blændet af skarpt lys. Det var, som om de undlod at mene noget om det. Selvom bilerne holdt stille, var det ikke almindeligt at se nogen gå på motorvejen. Der ville gå lidt tid, før de rigtig fattede det og accepterede det som en realistisk situation. Især fordi det drejede sig om en ung kvinde i lårkort og højhælede sko.

Aomame trak hagen ind, rettede blikket fremad, rankede sig og gik beslutsomt videre, mens hun mærkede folks blikke mod sin hud. Hendes kastanjefarvede, højhælede Charles Jourdan-sko klaprede tørt mod asfalten, og vinden fik hendes frakke til at bølge. Det var i

begyndelsen af april, men den var stadig kold, og der var noget voldsomt over den. Hun havde en beige forårsfrakke på over sin tynde grønne Junko Shimada-ulddragt og en sort læderskuldertaske over armen. Håret, der gik hende til skuldrene, var smukt klippet og velplejet. Hun bar ingen smykker, var 1,68 meter høj, havde ikke et gram fedt på kroppen, og hver eneste muskel var trænet til det yderste, men det kunne man ikke se gennem frakken.

Hvis man betragtede hendes smalle ansigt nøje forfra, kunne man godt se, at det venstre øre var lidt større og deformt i forhold til det højre, men det var der normalt ingen, der lagde mærke til, fordi hendes ører næsten altid var skjult under håret. Hendes læber var knebet sammen til en lige streg og antydede, at hun helst ville være i fred. Den lille smalle næse, de forholdsvis høje kindben, den brede pande, og de lange lige øjenbryn var med til at understrege denne personlighed. Men ellers havde hun et regelmæssigt ovalt ansigt, og selvom den slags er en smagssag, måtte man medgive, at hun var smuk. Problemet var, at hendes ansigt var nærmest udtryksløst. De hårdt sammenknebnede læber bredte sig aldrig unødigt i et smil, og hendes øjne var kølige og vagtsomme som hos en dygtig dæksmatros, så ansigtet var hverken indtagende eller livligt. For det meste er det, der tiltrækker folk eller vækker deres interesse, et ansigts naturlige eller elegante mimik, og ikke så meget om det har smukke eller grimme træk.

De fleste mennesker forstod ikke at læse hendes ansigt, og så snart de vendte blikket væk fra hende, kunne de ikke huske, hvordan hun så ud. Selvom hun faktisk havde et meget karakteristisk ansigt, kunne de af en eller anden grund ikke huske de enkelte træk. På den måde kunne man godt sige, at hun var som et insekt, der er dygtig til at camouflere sig. Og hun bestræbte sig netop på at ændre form og farve, så hun faldt i ét med baggrunden og vakte så lidt opmærksomhed som muligt og ikke umiddelbart blev husket. Det var noget, hun havde dyrket siden sin tidligste barndom for at beskytte sig selv.

Men hvis noget stødte eller generede hende, så hun rynkede panden, skete der øjeblikkelig en dramatisk ændring med hendes ellers så kølige ansigtstræk. Hendes ansigtsmuskler fortrak sig ukontrollabelt i alle retninger, og forskellen på ansigtets højre og venstre side blev ekstremt fremhævet, dybe rynker opstod, øjnene sank omgående helt ned i

hulerne, mund og næse blev voldsomt forvrængede, hagen blev skæv, og læberne trak sig tilbage, så de store hvide tænder blottedes. Det var, som om snoren, der holdt en maske op foran hendes ansigt, pludselig knækkede, og hun blev til en anden. Det var så frygtindgydende en forvandling, at de der så det, blev skræmt fra vid og sans. Det var så overrumplende et spring ud i den dybe afgrund fra den trygge, totale anonymitet, at folk helt tabte vejret, og hun gjorde sig meget umage for aldrig at rynke panden foran nogen, hun ikke kendte. Hun gjorde det kun, når hun var alene, eller når hun ville skræmme mænd, som hun ikke kunne lide.

Da hun nåede hen til nødholdepladsen, standsede hun og så sig om for at finde flugttrappen. Hun så den med det samme. Som chaufføren havde sagt, var der en gitterlåge ind til trappen. Den gik hende til lidt over hoftehøjde, og den var låst. Det var lidt besværligt at komme over lågen i den stramme lårkorte nederdel, men hvis hun var ligeglad med folks blikke, skulle det nok gå. Uden at tøve tog hun de højhælede sko af og stak dem i skuldertasken. Hendes nylonstrømper ville sikkert blive ødelagte, men hun kunne bare købe et par nye et sted på vejen.

Folk i bilerne fulgte hende tavst, mens hun først tog de højhælede sko af og så frakken. Fra det nedrullede vindue i en sort Toyota Celica lige ud for hende lød Michael Jacksons skingre stemme som baggrundsmusik. Han sang *Billie Jean*. Det er som at stå på scenen i en stripteaseklub, tænkte hun. Ja, glo I bare lige så meget, I har lyst til. I keder jer vel ved sådan at holde i kø; men jeg beklager meget, der ryger ikke mere tøj af nu. I dag bliver det kun de højhælede og frakken. Det er bare ærgerligt.

For ikke at tabe skuldertasken tog hun remmen over hovedet, så den hang på skrå. Hun kunne se den splinternye Toyota Crown Royal Saloon, som hun lige havde siddet i, et stykke nede ad vejen. Eftermiddagssolen ramte forruden, så den blændede hende som et spejl, og hun kunne ikke se chaufførens ansigt, men hun var ikke i tvivl om, at han kiggede.

Lad Dem ikke narre af det ydre. Der findes kun én virkelighed.

Aomame trak vejret dybt, ind og ud, og med melodien *Billie Jean* i ørerne skrævede hun over gitterlågen. Den korte nederdel røg helt op om hofterne på hende. Og hvad så? tænkte hun. I kan glo lige så tosset, I vil. Lige meget hvad I ser under mit skørt, kan I ikke gennemskue,

hvem jeg er. Desuden var de lange, slanke ben den del af hendes krop, hun var mest stolt af.

Da hun havde begge ben på den anden side af jernlågen, trak hun ned i nederdelen, børstede støvet af hænderne, tog frakken på igen og slyngede skuldertasken over skulderen. Hun skubbede solbrillerne på plads. Flugttrappen lå lige foran hende. En gråmalet jerntrappe, praktisk og uden nogen dikkedarer. Den var ikke lavet, til at en kvinde på strømpe sokker og i stram, lårkort nederdel skulle gå ned ad den, lige såvel som Junko Shimada ikke havde haft nedstigning af en flugttrappe fra Ringvej 3 i tankerne, da hun designede Aomames spadseredragt. En stor lastbil kørte forbi i den modsatte vejbane, så trappen dirrede, og vinden peb gennem jernkonstruktionen. Men den var der i hvert fald, nu skulle hun bare ned ad den.

Aomame kastede et sidste blik tilbage over skulderen, som en, der lige har holdt foredrag og bliver stående på podiet for at afvente publikums spørgsmål, og hun skuede ud over bilerne, der holdt helt tæt på vejen, først fra venstre mod højre og så fra højre mod venstre. Køen af biler havde overhovedet ikke bevæget sig fremad. Folk var strandet, og eftersom de ikke havde andet at lave, holdt de øje med hendes mindste bevægelse. Gad vide, hvad hun egentlig har gang i, tænkte de sikkert. De betragtede hende, da hun stod på den anden side af lågen, deres blikke svingede mellem interesse eller mangel på samme, foragt og misundelse, og deres følelser vippede dirrende frem og tilbage som en ustabil vægts viser, uden at de kunne beslutte sig for, hvad de egentlig mente. Der herskede en tung stilhed. Der var ingen, der rakte hånden i vejret for at spørge om noget (og havde der været det, havde Aomame naturligvis ikke tænkt sig at svare). Tavse ventede de på en anledning, der aldrig ville melde sig. Aomame trak hagen let ind, bed sig i underlæben og kiggede vurderende på dem gennem de mørkegrønne solbriller.

I kan næppe forestille jer, hvem jeg er, hvor jeg er på vej hen, og hvad jeg agter at gøre, sagde hun til dem uden at bevæge læberne. I er låst fast der og kan ingen vegne komme. I kan hverken bevæge jer frem for slet ikke at tale om tilbage, men sådan er det ikke for mig. Jeg har en opgave, der skal gennemføres, en mission at udføre, så jeg vil tillade mig at gå videre.

Aomame havde lyst til at slutte af med at vende sig om mod dem alle sammen og skære helt vildt ansigt, men beherskede sig lige akkurat. Hun havde ikke tid til den slags pjat, og når hendes ansigt først var ude af kontrol, tog det tid for hende at få det til at falde på plads igen.

Aomame vendte ryggen til de tavse tilskuere, og med fornemmelsen af trappens råkolde jern mod sine fodsåler begyndte hun med forsigtige skridt at gå ned ad trappen. Den kolde, tidlige aprilblæst greb fat i hendes hår og blottede indimellem hendes deforme venstre øre.

1Q84

Oversat af Mette Holm
efter den japanske udgave
1Q84 (ichi-keu-hachi-yon)
Copyright © 2009 by Haruki Murakami
Omslag og layout: Joyce Grosswiler
Tryk: CPI – Clausen & Bosse, Leck

1. udgave, 1. oplag, 2011

ISBN: 978 87 7955 920 2

www.klim.dk

Aristoteles-citatet side 226 er oversat af Søren Porsborg i *Etikken*, Det lille forlag, 2000.
Uddragene i kapitel 20 fra Anton Tjkehovs *Øen Sakhalin* er venligt oversat fra russisk af
Kjeld Bjørnager.
Passagen fra *Heike Monogatari* side 328-29 er lige så venligt oversat fra klassisk japansk af
Jens Sejrup.

Oversætteren takker Kunstrådets Litteraturudvalg for støtte til arbejdet med oversættelsen.